

Bondar Aleksandr

Ác giả ác báo

KIỀU DIỆP (dịch từ tiếng Nga)

Đoàn tàu chuyển bánh. Những ánh điện từ nhà ga Sochi nhấp nháy ngoài cửa sổ. Nikolai Petrovitch Sokolovski đặt chiếc vali nhỏ màu đen của mình vào trong góc, rồi xếp nó lên ngăn hành lý phía trên.

Ông ta kiểm tra các ổ khóa vali, và để cho yên tâm ông ta còn giật giật các ổ khóa vài lần; lấy cái áo mưa của mình phủ lên chiếc vali; sau đó đến ngồi bên cửa sổ.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, quang cảnh ven biển chạy dài qua ô cửa sổ làm Sokolovski chán ngấy, ông ta quyết định bước ra ngoài. Nhìn ra cửa sổ hóa ra là một nhà ga lớn. Đoàn tàu bắt đầu giảm tốc. “Nhà ga Lazarevski” - Sokolovski đọc.

Bondar Aleksandr sinh năm 1972 tại Krasnodar, Nga; đã học khoa báo chí Trường đại học tổng hợp Kuban và khoa tiếng Nga và văn học tại Trường đại học Nhân văn Moskva, sau đó học hai năm văn học Nga tại Trường đại học tổng hợp Toronto, Canada.

Bondar Aleksandr từng làm phóng viên cho báo Krasnodar và báo Sochi, nhưng từ năm 1995 anh chuyển đến sống ở Canada. Anh viết nhiều truyện

ngắn, truyện vừa (Những đứa con trai của thành phố chết, Trên những tàn tích thành cổ, Những kẻ báo thù xấu xa...), tiểu thuyết (Thời gian của mặt trăng đen, Dĩ đực...) và nhiều tác phẩm khác. Tác phẩm của anh được đăng tải trên các báo và tạp chí của Nga và ở Bắc Mỹ như Thiên Nga (Boston), Ngôn từ tiếng Nga Mới (New York). Từ năm 2003 anh trở thành hội viên Hội Nhà văn Bắc Mỹ.

Truyện Ác giả ác báo được lấy từ tạp chí Xamizdat (Nga), tạp chí trên mạng đăng tải khá đầy đủ những tác phẩm của Bondar Aleksandr.

Đoàn tàu dừng lại, Sokolovski bắt đầu quan sát sân ga, ông ta đã đi qua ga đây nhiều lần nhưng chưa lần nào rẽ xuống nhà ga này. “Hẳn là một nhà ga đẹp - lần nào ông ta cũng thăm nghĩ vậy - Giá mà được sống ở đây thì hay biết mấy”.

Bỗng nhiên ông ta nhìn thấy một người còn khá trẻ, xuống mua thứ gì đó trong một kiốt của nhà ga và bước rất nhanh trở lại tàu.

- Sergei! - Sokolovski gọi và vẫy vẫy tay.

Người ấy ngẩng đầu lên nhìn.

- Anh Sokolovski phải không?

Đúng lúc đó đoàn tàu lại bắt đầu chuyển bánh. Sergei nhảy thật nhanh lên bậc cửa toa tàu, hai tay bám vào hai mép cửa. Đoàn tàu chuyển bánh. Sergei bước vào bên trong toa.

- Cậu cũng đi trên chuyến tàu này à? - Sokolovski ngạc nhiên hỏi, khi Sergei tiến gần lại chỗ mình.

Sergei còn trẻ, trông vẻ ngoài khoảng 30 tuổi, mái tóc đen cắt ngắn, mặc một bộ quần áo với đường may cắt khéo. Một thời gian anh ta từng làm việc dưới quyền Sokolovski trong công ty của ông. Từ đó đến nay cũng vài năm trôi qua, hình như ba hay bốn năm gì đó Sokolovski không nhớ rõ. Bây giờ họ đang đứng đây và nhìn nhau ra chiều thú vị.

Sergei mỉm cười, giang tay ra.

- Đúng là quả đất tròn phải không.

- Cậu cũng về Moskva à?

- Thì còn đi đâu nữa!

- Nghỉ ở Sochi à?

Sergei gật đầu.

- Còn anh?

- Tôi đi công tác. Ký được một hợp đồng nên tôi có thời gian để nghỉ ngơi.

Mà nói chung tôi thường đi nghỉ ở Hi Lạp hoặc ở đảo Cyprus...

Sergei gật đầu, mỉm cười.

- Mỗi người mỗi cảnh...

- Cậu muốn vào buồng tôi không - Sokolovski mời - Chúng ta cùng ngồi...

Mà ngồi không trên tàu thật chán.

- Sẵn sàng.

Họ quyết định uống để mừng cuộc hội ngộ. Trên bàn trong buồng của Sokolovski có một chai vodka Smirnov và hai chiếc cốc nhựa nhỏ. Cũng có một chút đồ nhắm. Họ bắt đầu chuyện trò. Họ nói về nhiều chủ đề: về các cuộc bầu cử tổng thống trong tương lai, về Chesnia, về Nam Tư. Khi chai rượu đã vơi phân nửa, Sokolovski quan tâm hỏi:

- Thế giờ cậu làm gì?

Sergei hơi bối rối, đưa mắt nhìn cái cốc không và lấy các ngón tay xoay xoay nó.

- Tôi làm ở Bộ Tài chính, giữ một vị trí nhỏ thôi.

- Vị trí gì?

Sergei gãi gãi tai.

- Xin lỗi anh, công việc của tôi rất bí mật, tôi không thể tiết lộ cho anh biết được...

Rồi anh ta nhìn Sokolovski không chớp mắt. Ông này khoát tay ra chiều hiểu biết.

- Không sao.

Bản thân Sokolovski cũng từng làm ăn rất mờ ám, nên ông ta chân thành mền mộ những người kín tiếng. Sergei với tay lấy chai rượu và không vội rót rượu vào cốc.

- Cậu đợi tôi chút nhé - Sokolovski đứng dậy - Tôi phải ra ngoài một lát.

Ông ta do dự trong một giây, sau đó gỡ tấm áo mưa ra, với tay lấy chiếc vali trên ngăn để đồ rồi bước nhanh ra ngoài. Khoảng năm phút sau thì

Sokolovski quay trở vào. Về mặt ông ta trông rất bình thản và yên tâm.

Sergei vẫn ngồi đợi và đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Anh Sokolovski - anh ta dăm chiêu nói - tôi muốn hỏi ý kiến anh một việc.

Anh ta đút chai rượu vào trong góc và ngả người về phía trước, khi nhìn qua cửa sổ thấy các bờ biển tối đen, chỗ thì như thể chạng vạng, chỗ thì sang sáng dưới ánh trăng tháng tám.

Sokolovski đặt chiếc vali vào đúng chỗ cũ, và lại lấy áo mưa của mình phủ lên nó. Sau đó ông ta ngồi xuống đối diện với Sergei, hơi ngả người ra và đặt hai tay trước bụng.

- Anh là người năng động, giàu kinh nghiệm - Sergei bắt đầu - tôi coi trọng ý kiến của anh. Tôi muốn anh cho tôi một lời khuyên. Đơn giản là một lời khuyên.

Sokolovski gật đầu và tỏ ý sẵn sàng lắng nghe.

- Trong công việc của tôi, tôi thường buộc phải làm những gì mà tôi không muốn làm. Nói thế nào cho anh hiểu bây giờ... - Sergei nhún vai - Lương tâm tôi cắn rứt... Thế mà tôi vẫn buộc phải làm... Anh có hiểu tôi không? Sokolovski gật đầu.

Sergei lục tìm trong các túi và lấy ra một bao Marlboro. Anh ta rút ra một

điều và đưa lên miệng. Sau đó, sức nhớ ra là ở đây cấm hút thuốc, anh ta bỏ điều thuốc xuống mặt bàn.

- Điều quan trọng - Sokolovski nói - là kiếm được tiền. Tiền phân biệt một người đàn ông với một con đực. Tiền khiến ta trở nên tự do và độc lập. Bởi vì, cái nghèo ấy mà, là điều đáng sợ nhất trong cuộc sống này. Cái nghèo biến cậu thành kẻ yếu đuối mà người ta tha hồ chèn ép và ấn đầu ấn cổ. Tiền lại nâng cậu lên đỉnh cao của thế giới, làm cậu trở nên tự do.

Bởi, tự do là gì? Là quyền hành đối với những người khác. Loài người là những con mãnh thú và những con sói núi độc ác. Chúng liếm giày và ăn thịt những kẻ yếu hơn mình. Không thể có bình đẳng giữa những người bình đẳng. Sự ngu ngốc tràn ngập. Tự do... tự do vì thế chính là khi những người khác phủ phục dưới chân cậu. Mà tiền lại cho cậu cái tự do này. Điều quan trọng là thế đấy.

Còn tội lỗi... tội lỗi cũng chạy vào nhà thờ làm vậy bản nhà thờ. Cậu cần gì nghĩ đến tội lỗi. Và còn nữa... Cậu phải hiểu một điều quan trọng nhất trong cuộc sống này cậu cần phải hiểu, nếu muốn sống và sống một cách bình thường. Đó là loài người trên thế giới này được chia thành hai phần bất bình đẳng: những người tháo vát và những kẻ ngu ngờ. Tự cậu hãy quyết định xem cậu muốn trở thành ai. Những người tháo vát sống, còn những kẻ ngu ngờ tồn tại. Nó đã là như thế và sẽ là như thế. Đạo đức, danh dự, lương tâm đều do những người tháo vát nghĩ ra hết.

Sergei chăm chú lắng nghe. Sokolovski tiếp tục:

- Họ còn nghĩ ra cả tôn giáo. Cần phải giải thích cho những kẻ ngu ngờ biết vì sao chúng sẽ không bao giờ được sống như những con người và chúng cần phải thỏa hiệp với điều này.

Sergei bối rối.

- Nhưng chúng ta có lẽ không nên làm rối tung tôn giáo lên ở đây thì tốt

hơn?

Sokolovski xua tay.

- Nhưng xin lỗi cậu. Không ai có thể trở về từ thế giới bên kia, mà cũng chẳng ai nhìn thấy Chúa Trời cả. Hay có thể là tôi nói không đúng?

Sergei nhún vai.

- Có lẽ anh nói đúng.

- Thế đấy - Sokolovski căng thẳng cởi các khuy áo bên trên - ông ta cảm thấy ngọt ngào - Tất cả các ông vua, các nhà quý tộc, những người thống trị đều là những người tháo vát, còn những người phục vụ họ, những đầy tớ, những nông nô, những nô lệ, là những kẻ ngu ngờ. Những người tháo vát nghĩ ra luật pháp. Họ nghĩ ra cho những kẻ ngu ngờ vốn muốn nghe theo tôn giáo.

Luật pháp luôn luôn và ở khắp mọi nơi bảo vệ cho những người tháo vát và bảo vệ họ khỏi những kẻ ngu ngờ. Những kẻ ngu ngờ không thích tất cả điều này, và chúng tạo ra các cuộc lật đổ mà rốt cuộc cũng quay trở về với cái máng lợn của ông lão đánh cá. Nhưng một số kẻ thông minh hơn trong số đó đã vươn mình lên cao và trở thành những người tháo vát. Tất cả lại trở về như trước.

- Nhưng nghệ thuật, văn học - Sergei cố gắng phản bác - lại luôn luôn dạy rằng cái ác cuối cùng tất bị trừng trị, và người ta nên hành động theo lương tâm...

- Nghệ thuật cũng là một phát minh của những người tháo vát - Sokolovski đứng dậy khỏi chỗ ngồi - Nó còn là một cái bẫy giăng ra cho những kẻ ngu ngờ. Cậu hãy tự nhìn xem: nghệ thuật, luật pháp, tôn giáo tất cả đều chỉ nói về một điều: hãy làm điều tốt và đừng làm việc xấu. Kẻ nào làm việc xấu tất sẽ bị trừng trị. Tôn giáo cảnh báo, luật pháp đe dọa, đạo đức răn dạy, nghệ thuật rao giảng.

Tất cả chỉ về một điều: đừng giết chóc, đừng trộm cắp, đừng lừa đảo. Đúng thế hay không? Nhưng cậu nhìn chung quanh xem: ở bất kỳ đất nước nào, bất kỳ thời đại nào, những kẻ nắm quyền cũng đều ăn cắp, giết người và lừa đảo. Họ sống sung túc và sẽ sống sung túc cho đến chừng nào thế giới này còn tồn tại. Mà ai tuân thủ những giới luật của họ, người đó sẽ luôn ngón cả phân. Người tháo vát sẽ chùi nó khỏi gót giày và thuyết giáo cũng như tuân thủ tất cả những gì mà chính anh ta không định tuân thủ.

Sokolovski ngả người về phía trước. Ông ta mệt nhoài nhưng hài lòng với cái mớ quan điểm bất khả xuyên thủng của mình. Sergei cau mày. Anh ta muốn phản bác nhưng không hiểu sao lại thôi, chỉ buồn bã gật đầu.

- Tự cậu phải quyết định - Sokolovski kết luận - rằng cậu sẽ thuộc hạng người nào. Nếu cậu không muốn làm một kẻ ngu ngờ, hãy quên “danh dự” và “lương tâm” đi. Đó là ảo tưởng. Cậu sẽ có danh dự khi cậu có tiền và cậu có thể mua được tất cả. Lương tâm... lương tâm... đó là hãy làm những gì cậu thấy có lợi cho mình và luôn biện hộ cho mình.

Sergei gật đầu tuyệt vọng.

- Sokolovski, anh đã thuyết phục được tôi - anh ta đứng dậy khỏi chỗ - Thành thật mà nói, tôi những muốn tìm lý do để phản đối... nhưng chẳng tìm thấy lý do nào cả... Nhưng dù sao đi nữa thì vẫn phải có những ngoại lệ nào chứ? Có thể có những điều mà tốt hơn là ta không nên làm? Phải có những giới hạn chứ?...

- Sergei - Sokolovski lắc đầu - tôi không biết cậu làm gì ở Bộ Tài chính và tôi cũng không cần biết. Cậu hãy thân nhiên làm công việc của mình. Hãy làm những gì miễn là cậu có tiền. Hãy làm và quên bég lương tâm đi. Nếu cậu là người thông minh, hãy quên đi.

- Được thôi - Sergei rút trong túi ra một khẩu súng lục có thiết bị giảm thanh

- Được thôi - Anh ta ngấm mục tiêu - Tôi không làm trong Bộ Tài chính,

Sokolovski ạ. Mà điều này thì quan trọng gì.

Sokolovski từ từ há hốc mồm.

- Chắc anh đi Sochi để ký một hợp đồng đặc biệt?

- Sergei, cậu làm gì thế?..

- Thế thì tôi biết rằng trong vali của anh, chiếc vali mà anh giữ cẩn thận đến mức đi vệ sinh cũng mang theo người có gì rồi...

- Sergei, việc này không tốt đâu. Vì chúng ta biết nhau đã lâu...

- Thế “không tốt” là gì? Không tốt - đó là khi không có tiền trong túi. Anh chả đã nói thế còn gì?... Mở vali ra ngay!

Sokolovski đứng dậy lấy vali xuống.

- Tôi không biết mã khóa - ông ta nói một cách kiên quyết.

Nhưng Sergei lắc đầu.

- Tôi đếm đến ba. Một...

- Được, tôi mở.

Sokolovski mở hai ổ khóa vali bằng những ngón tay run rẩy và khó bảo.

Sergei đã không nhầm. Trong vali đầy những đồng đôla.

Sokolovski hơi run khi nhìn thấy nòng súng lơ lửng trong không trung, cách trán ông ta 3cm. Ông ta đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Sergei - ông ta lắp bắp - Cậu không sợ Chúa sao...

- Chúa nào, Sokolovski? Anh đã bảo không ai nhìn thấy Chúa. Và không ai còn trở về từ thế giới bên kia...

Đầu Sokolovski xoay mòng mòng với những suy nghĩ đầy mâu thuẫn. Cần phải nói điều gì đó, cần phải nói ngay nhưng... nói gì đây? Vì ông ta đã nói tất cả trước đó rồi!

Truyện ngắn của BONDAR ALEKSANDR

KIỀU DIỆP (dịch từ tiếng Nga)

meocon - LBC

Nguồn: TTCT

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 8 tháng 10 năm 2006